

KÁNTOR PÉTER

Egy fiatal párra

Amikor megtaláltam azokat a régi fényképeket,
még a születésem előtti időkből,
nem a nagymamákról, nagypapákról,
nem a sok ismeretlen rokonról, barátról,
hanem huszonéves anyámról és apámról,
közös életük kezdetéről,
úgy néztem azt a fiatal párt,
mintha az etruszkokat, mintha az antik Rómát.
Pedig hát mégiscsak a szüleim! igen, ők azok!
És hirtelen szomorúság fogott el miattuk,
sirattam őket, akárha a saját ifjúságomat siratnám,
ahonnan örökre kiűzettem,
ahogy a gyerekkoromból is fokról fokra,
s ahová vissza már csak emlék-ösvények vezetnek,
folyosók labirintusai egy-egy kitüntetett múzeumi terembe.
Láttam: ledöngölt földön állnak biztatón mosolyogva,
s rég múlt nap fényében ragyog rég hunyt szemük.